ஸ்ரீரஸ்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளையுலகாயர்ரிசிதி ருத்தம்பியாரான

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனுர்

அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

ஸ்ரீ காஞ்சி பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் பதிப்பு.

ஸத் க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபையின்

வெளியீடு.

ப்லவங்க பங்குனி விசாகம்

1968

விலை 1-00

ஸ்ரீ

ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகைகளின்

அகராதிக் குறிப்பு

[லக்கம் - சூர்ணிகைகளின் வரிசை லக்கம்]

ஆசார்யஹ்ருதய சூர்ணிகை

அகராதிக் குறிப்பு

முற்றிற்று.

ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்டுள்ள முக்கிய விஷயங்களின் ஸங்க்ரஹம் வருமாறு:—

ஸாராஸார விவேகம் பண்ணுகைக்கு எம்பெருமான் சாஸ்த்ரங்களை யருள் செய்தது.

அந்த சாஸ்த்ரங்களினுல் தத்வஜ்ஞானம் பிறப்பதன் அருமையை நோக்கி ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினது.

சாஸ்த்ரங்களினுடையவும் அவற்றின் தாத்பர்யமான திருமந்த்ரத்தினுடையவும் விஷய பேதம் முதலியன.

அவையிரண்டிலும் ஊற்றமுடைய அதிகாரிகளின்ப்ரகாரங்களுரைத்தல்.

அந்தவியாஜத்தாலே ப்ரஸ்துதமான திருவாய்மொழியின் வைபவம்.

அதுக்கு வக்தாக்களான ஆழ்வார்களின் பிரபாவம்.

அந்த ப்ரபாவத்துக்கு மூலமான பகவந்நிர்ஹேதுக கடாக்ஷம்.

அந்த கடாக்ஷமடியாக இவர்க்குண்டான ஜ்ஞாந பக்திகள்.

அந்த ஜ்ஞாநபக்தி தசைகளில் இவர் பேசும் பேச்சுக்கள்.

அந்த பக்தி தசையில் பகவத்ப்ரேமயுக்த ரெல்லாரோடும் இவர்க்குண்டான ஸாம்யம்.

அந்த பக்தி தசையில் பேசும் அந்யாபதேசங்களுக்கு ஸ்வாபதேசங்கள்.
அந்த பக்திக்கு இலக்கான திவ்ய தேசங்களில் நிற்கிற எம்பெருமானது குண விசேஷங்கள்.

அந்த குணங்கள் மலிந்த எம்பெருமானை யநுபவித்து அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமே புறவெள்ளமிட்டு திவ்யப்ரபந்தங்கள் அவதரித்தமை.

பொருளொற்றுமையினுல் கீதைக்கும் திருவாய்மொழிக்குமுள்ள ஸாம்யம் கீதையிற் காட்டிலும் திருவாய்மொழிக்கு உண்டான ஏற்றம்.
இதில் ஆழ்வா ருபதேசிக்கிற விஷயபேதம்.

அவ்வோவிஷயங்கள் தோறு முபதேசிக்கிற அர்த்தவிசேஷங்கள் கூறல்
அந்த வ்யாஜத்தாலே உபதேசத்திற்கு இலக்கான சிஷ்யனது லக்ஷணங் கூறுதல்.

அந்த லக்ஷணமில்லாதார்க்கும் இவர் உபதேசிக்கைக்கு ஹேதுக்களும் உபதேசம் பலித்தமையும்.

உபதேசிக்கிற இத்திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரயார்த்த மென்பது.
அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற அர்த்த பஞ்சகமும் இப்பிரபந்தகளிலே ஸங்க்ரஹ விவரணரூபேண சொல்லப்படுகின்றமை ப்ரபந்தாரம்பங்களில் செய்ய வேண்டிய மங்களாசரணங்கள் இப்ப்ரபந்தாதியிலுண்டானமை.

ஸாதுபரித்ராணுதிகளாலே ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமான ஸர்வேச்வராவதாரம் போலே இப்ப்ரபந்தாவதாரமு மென்பது.

இதில் பத்துப்பத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஈச்வரனுடைய பரத்வாதி குணங்கள்,

அக்குணக்கடலானவன் இப்பத்துப்பத்தாலும் ஆழ்வார்க்கு தத்வஜ்ஞாநம் முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமாகப் பிறப்பித்த தசா விசேஷங்கள்.

பத்துத்தோறும் இவர் தாம் பிறர்க்கு உபதேசித்த ப்ரகாரங்கள்.

இவர்க்கு முதலிலேயே ஆர்த்தி பிறந்திருக்கச் செய்தே ஈச்வரன் இவரை இங்கு வைக்கைக்கு ப்ரதாந அப்ரதாந ஹேதுக்கள்.

இவர்க்குப் பிறப்பித்த பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற தசா விசேஷங்கள் தோன்றுமிடங்கள்.

திருவாய்மொழியாயிரத்தின் ஒன்ருன தாற்பரியத்தைக் கூறிமுடித்தல்.

ஸ்ரீ

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானுர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன்கள்

ஸ்ரீ சைலேச தயாபாத்ரமித்யாதி—ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

ஆசார்யஸ்வாந்தவக்தாரம் அபிராமவராபிதம்;
ஸ்ரீ க்ருஷ்ணதநயம் வந்தே ஜகத்குருவராநுஜம்.
த்ராவிடாம்நாயஹ்ருதயம் குருபர்வக்ரமாகதம்
ரம்யஜாமாத்ருதேவேந தர்சிதம் க்ருஷ்ணஸூநுநா.

பணவாளரவணைப் பள்ளிபயில்பவர்க் கெவ்வுயிரும்
குணபோகமென்று குருகைக்கதிபனுரைத்ததுய்ய
உணர்பாவினுட் பொருளொன்று மறியாவுலகறிய
மணவாளன் மாறன் மனமுரைத்தான் வண்முடும்பைவந்தே.

மாதவத்தோன் மாறன்மனம் கூறும் மணவாளன்
தோதவத்தித் தூய்மறையோரான பெற்ருர்—நீதியினல்
ஆங்கவர் தாள் சேர்பெற்ருராயிமணவாளமுனி
பூங்கமலத்தாள்கள் நெஞ்சே போற்று.

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனர்

திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீரஸ்து

அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார்

அருளிச்செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.

(முதல் ப்ரகரணம்)

1. காருணிகனான ஸர்வேச்வரன் அறிவிலாமனிசர் உணர்வென்னும் சுடர்விளக்கேற்றிப் பிறங்கிருள் நீங்கி மேலிருந்த நந்தா வேத விளக்கைக்கண்டு நல்லதும் தீயதும் விவேகிக்கைக்கு மறையாய் விரிந்த விளக்கில் கொளுத்தின ப்ரதீபமான கலைகளை நீர்மையி னுலருள் செய்தான்.

2. விவேகபலம் வீடுபற்று.

3. த்யாஜ்யோபாதேயங்கள் ஸுகதுக்கங்கள்.

4. இவற்றுக்கெல்லை இன்புதுன்பளி பன்மாமாயத்தழுந்துகையும், களிப்பும் கவர்வுமற்றுப் பேரின்பத்தின்புறுகையும்.

5. அநந்தக்லேச நிரதிசயாநந்த ஹேது—மறந்தேன் அறியகிலாதே உணர்விலேன் ஏணிலேன் அயர்த்தென்றும், உய்யும்வகை நின்ற வொன்றை நன்கறிந்தனன் 'உணர்வினுள்ளே : ஆம்பரி சென்றும் சொல்லுகிற ஜ்ஞாதவ்ய பஞ்சக ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்கள்.

6. இவற்றுக்குக் காரணம் இரண்டி லொன்றினில் ஒன்றுகைகள்.

7. ஸத்வாஸத்வநிதாநம் இருள்தரும் அமலங்களாகவென்னும் ஜன்ம ஜாயமாநகாலகடாக்ஷங்கள்.

8. இவற்றுக்கு மூலம் இருவல்லருள் நல்வினைகள்.

9. கர்மக்ருபாபீஜம் பொய்ந்நின்ற அருள் புரிந்த வென்கிற அவித்யா ஸௌஹார்தங்கள்.

10. ஏதந்நிமித்தம் முன்னமே முதல்முன்னமேயான அசிதயநாநாதி ஸம்பந்தங்கள்.

11. இவை கிட்டமும் வேட்டுவேளானும் போலே ஒண் பொருள் பொருளல்லாத(வை) என்னுதே நானிலாத யானுமுளனுவனென் கிற ஸாம்யம்பெறத் தின்றாதி அந்தமும் வாழ்வுமாகிற ஹாநி ஸத்தைகளை யுண்டாக்கும்.

12. ஒன்று கூடினதாய் பற்றறுக்க மீண்டொழிகையாலே பழவடியே னென்னுமதொன்றுமே ஒழிக்க வொழியாதது.

13. இந்தவுதிரத்தரிப்பு த்ரைகுண்ய விஷயமானவற்றுக்குப்ரகாசகம்,

14. வத்ஸலையானமாதா பிள்ளை பேகணியாமல் மண்தின்ன விட்டு ப்ரத்யௌஷதமிடுமாபோலே எவ்வுயிர்க்கும் தாயிருக்கும் வண்ண மானவிவனும் ருசிக்கீடாகப் பந்தமும் பந்த மறுப்பதோர் மருந் தும் காட்டுமிறே.

15. அதுதானும் ஆஸ்திக்யவிவேக அந்ய சேஷத்வ ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்யங்களை யுண்டாக்கினவழி.

16. சதுர்விதமான தேஹவர்ணாச்ரமாதிகார பல மோக்ஷ ஸாதந கதி யுகதர்மவ்யூஹ ரூபக்ரியாதிகளை அறிவிக்கிற பாட்டுப் பரப்புக்கு— பெரிய தீவினில் ஒன்பதாம் கூறும் மானிடப் பிறவியும் ஆக்கை நிலையும் ஈரிரண்டிலொன்றும் இளமையு மிசைவு முண்டாய் புகு வரே லு மென்கிறதுக்குள்ளே விக்நமற நின்றவா நில்லாப் ப்ரமாதி யைக் கொண்டு அறக்கற்கை அரிதென்றிறே வேதஸாரோபநிஷத் ஸாரதரா நுவாக ஸாரதம காயத்ரியில் முதலோதுகிற பொருள் முடிவான சுருக்கைத் தெய்வவண்டாய் அன்னமாய் அமுதம் கொண்டவன் சாகைகளிலும் ஓதம்போல்கிளர் நால்வேதக் கடலி லும் தேனும் பாலு மமுதுமாக வெடுத்துப் பெருவிசும்பருளும் பேரருளாலே சிங்காமை விரித்தது.

17 முனிவரை யிடுக்கியும் முந்நீர் வண்ணனுயும் வெளியிட்ட சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களுக்கு விசிஷ்ட நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷங்கள் விஷயம்.

18. தோல்புரையே போமதுக்குப் பழுதிலா யோக்யதை வேணும்; மனமுடையீரென்கிற ச்ரத்தையே அமைந்த மர்மஸ்பர்சிக்கு நானும் நம்ருமென்னும்படி ஸர்வருமதிகாரிகள்,

19. சாஸ்த்ரிகள் தெப்பக்கையரைப்போலே இரண்டையு மிடுக்கிப் பிறவிக்கடலை நீந்த ஸாரஜ்ஞர் விட்டத்திலிருப்பாரைப் போலே இருகையும் விட்டுக் கரைகுறுகும் காலமெண்ணுவர்கள்.

20. இவை ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்துணர்ந் துணரவும் உணர்வைப் பெறவூர மிகவுணரவுமுண்டாம்.

21. சேஷத்வ போக்த்ருத்வங்கள் போலன்றே பாரதந்த்ர்ய போக்யதை கள்.

22. ஜ்ஞாந சதுர்த்திகளின் மேலேயிறே ஆநந்த ஷஷ்டிகளுக்கு உதயம்.

23. முளைத்தெழுந்த ஸௌர்யதுல்யயாதாத்ம்யசரமம் விதியில் காணும் ப்ரதமமத்யமதசைகளைப் பகல்விளக்கும் மின்மினியுமாக்கும்.

24. நாலில் ஒன்று ப்ரவர்த்தகம், ஒன்று நிவர்த்தகம்.

25. முற்பாடர்க்கு க்ரியாங்கமானவை யிரண்டும் செயல் தீர்ந்தார் வ்ருத்தியில் ஸ்வநிர்ப்பந்தமறுக்கும்.

26. கர்மகைங்கர்யங்கள் ஸத்யாஸத்ய நித்யாநித்ய வர்ண தாஸ்யாநு குணங்கள்.

27. இவற்றுக்கு விதிராகங்கள் ப்ரேரகங்கள்.

28. மண்டினரும் மற்றயாருமாச்ரயம்.

29. அருள்முடிய நிறுத்தி அடைய நின்றதும் நல்லதோரருள்தன்னலே நன்று மெளியனுகிறதும் விஷயம்.

30. இவற்றுலே ஸாதாரண மஸாதாரண மென்னும்.

31. ஜாத்யாச்ரம தீக்ஷைகளில் பேதிக்கும் தர்மங்கள்போலே அத்தாணிச் சேவகத்தில் பொதுவானது நழுவும்.

32. ஸாதநஸாத்யங்களில் முதலும் முடிவும் வர்ணதர்மிகள் தாஸவ்ருத்திகளென்று துறைவேறிடுவித்தது.

33. வேதவித்துக்களும் மிக்க வேதியரும் சந்தஸாம் மாதாவாலும் அதுக்கும் தாயாய் தாயினுமாயின செய்யுமத்தாலும் பிறப்பிக்குமது இருவர்க்கும் ச்ரேஷ்ட ஜந்மம்.

34. அந்தணர் மறையோரென்றும் அடியார் தொண்டரென்றும் இவர்களுக்கு நிரூபகம்.

35. ஒருதலையில் க்ராமகுலாதிவ்யபதேசம் குலந்தருமென்னும் மாசில் குடிப் பழியென்று பதியாகக் கோயிலில் வாழுமென்பர்கள்.

36. விப்ரர்க்கு கோத்ர சரண ஸூத்ர கூடஸ்தர் பராசர பாராசர்ய போதாயநாதிகள்; ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தர் பராங்குசபரகாலயதிவராதிகள்.

37. அத்யயநஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களாலே ப்ராஹ்மண்ய மாகிறுப் போலே சந்தங்களாயிரமுமறியக் கற்று வல்லாரானல் வைஷ்ணவத்வஸித்தி.

38. இந்த உட்பொருள் "கற்றுணர்ந்து மேலைத்தலைமறையோ ராகாதாரை அயல்சதுப்பேதிமாரென்று உத்பத்தி நிருபிக்கும்.

39. எவ்வுலகத் தெவ்வெவையும் என்கையாலே வேதம் பஹுவிதம்.

40. அதில், ஸம்ஸ்க்ருதம் த்ராவிடமென்கிற பிரிவு ருகாதி பேதம் போலே.

41. செந்திறத்த தமிழென்கையாலே ஆகஸ்த்யமுமநாதி.

42. வடமொழிமறையென்றது தென்மொழிமறையை நினைத்திறே.

43. வேதசதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ்நூல் புலவர் பனுவலாறும், மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

44. ஸகலவித்யாதிகவேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்தப்ரதாநம்.

45. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞை ஆணை வசையிலேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஓதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டை நிற்கும் முந்தையழிவில்லா வென்னும் லக்ஷணங்களொக்கும்.

46. சொல்லப்பட்ட வென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தானென்றது போலே.

47. நால்வேதங்கண்ட புராணரிஷி மந்த்ரதர்சிகளைப் போலே இவரையும் ரிஷிமுனி கவியென்னும்.

48. படைத்தான்கவி யென்றபோதே இதுவும் யதாபூர்வ கல்பநமாமே.

49. உறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை மறைநான்குமுணர்ந்த தங்களப்பனோடே ஓதின சந்தச்சதுமுகன் சலங்கலந்த வெண்புரிநூல் மானுரி திரிதந்துண்ணும் காமனுடல் இருக்கிலங்கு ஜ்யேஷ்டபுத்ராதிகளுக்கு மறைபயந்தாப்போலே ஆதுமில் காலத் தெந்தையான வாய்முதலப்பன் பிரமகுருவாய் இராப்பகல் முன்சொல்ல, கற்றனமே யென்றவிவரும் நாவினுல் நன்மையாலென்று ஓதவல்ல பிராக்களைக் கன்மின்களென்று சொல் பயிற்ற, வேதம் ஓதுவாரோத்தாகையாலே ஆதர்வணுதிகள் போலே இதுவும் பேர்பெற்றது.

50. இயற்பா மூன்றும் வேதத்ரயம் போலே ; பண்ணார் பாடல் பண்புரையிசைகொள் வேதம் போலே.

51. ருக்கு ஸாமத்தாலே ஸரஸமாய் ஸ்தோபத்தாலே பரம்புமா போலே சொல்லார்தொடையல் இசைகூட்ட அமர்சுவையாயிரமாயிற்று.

52. சந்தோகனென்று, ஸாமாந்யமாகாமல் முதலிலே பிரித்து யாழ்பயில் கானஸ்வரூபியைப் பாலையாகியென்று விசேஷிக்கையாலே வேதகீதச்சாமி நானென்ற ஸாமம் தோன்ற உத்கீதப்ரணவத்தை ப்ரதமத்திலே மாருடி சரமகதி முடிவாகத் தொண்டர்க்கமுதென்ன தேவாந்நமாக்கி மஹா கோஷ நல்வேதவொலி போலே மாஹாத்ம்யநமென்னப் பாடுகையாலே இத்தைச் சாந்தோக்ய ஸமமென்பர்கள்.

53. புரவியே ழொருகாலுடைய தேரிலே திருச்சக்கர மொத்துக் காலசக்கரச் செங்கோல் நடாவி ஜ்யோதிச்சக்ர வொளிசுருக்கி அக்நீஷோமீய தேஜோம்ருதத்துக்கு ஊற்றும் மந்தேஹர்க்குச் செந்தீயும் முக்திமார்க்கத் தலைவாசலும் கண்ணுவான் கண்ணில் பிறந்த கண்மணியும் த்ரயீமயமுமான மண்டலத்திலே தண்டாமரை சுமக்கத் தோள்வளையும் குழையும் திருச்செய்ய முடியும் ஆரமும் படையும் திகழும் பொன்மேனியும்

செஞ்சுடர்த் தாமரைக் கண்ணுமாய் அணிநிறமூர்த்தி ஈதென்னும்படி இரண்டையும் தன்னிறமாக்குகிற செய்யாளான வித்யையோடே அருக்கன் மேவின ஸதாத்யேய தேஜஸ்ஸின் ஸாமரஸோத்கார நாமமுள்ளுறையான ஆத்யந்தங்களாலே ஓராயிரமாமவற்றிலே, ஒன்றை ஆயிரமுகத்தினலருளின தீர்த்தம் போலே தீர்த்தங்களாயிரமுமாக விஸ்தரிக்கிருரென்று வேதகுருபதேசம்.

54, அன்றிக்கே ஸ்வரூபகுண விபூதிசேஷ்டிதங்களை விசதமாக்குகிற பஞ்சராத்ர புராணேதிஹாஸங்கள் போலே நீலபா ரூபோக்தி தெரியச்சொன்ன வேதோபப்ரும்ஹணமென்பர்கள்.

55. கல்பாதியில் தோற்றிற்று வர்ணிக்கும் சதுர்முகன் ச் சந்தஸ்ஸும் மோஹசாஸ்த்ரப்ரவர்த்தகன் பிணச்சுடலை வெந்தாரக்குமாறுமணிந்து ஏறேறிச் சுழன்றுடுமாலமமர் பிச்சுத் தெளிந்து தான் வணங்குமா றுரைக்கக் கேட்டஸஜாதீயர் ப்ரஸாதமும் ஆர்ஷமூலம்.

56. பரமஸத்வத்தோடே உள்ளியுரைக்கும்நிறைஞானத்தயனும் சிவனும் திருமாலருள் கொண்டு இவர் பாடினர்.

57 .கருவுள் வேறலாமை அரனயனெனச் செய்யுமவைபோலே மூவுருவா முதல்வன் துப்பரவாலே பரம கவிகளால் பாடுவியாது நேர்படச் சொல்லும் நீர்மையிலாவென்னைத் தன்னுக்கி என்னு முதல் வந்து புகுந்து தப்புதலறத் தன்னை வைகுந்தனுகத் தன் சொல்லால் தானே துதித்து மலக்கு நாவியல் மொய்ய சொல்லால் சொல்லவல்லேனென்று நானும் சொல்லி நாடும் கையெடுக்கும்படி என் சொல்லால் யான் சொன்ன இன்கவி யென்பித்தானென்றுரிறே.

58. தர்மவீர்யஜ்ஞானத்தாலே தெளிந்து ஹ்ருஷ்டராய் மேலே மேலே தொடுப்பாரைப் போலன்றே அருளின பக்தியாலே உள்கலங்கிச் சோகித்து மூவாறுமாஸம் மோஹித்து வருந்தி யேங்கித் தாழ்ந்த சொற்களாலே நூற்கிறவிவர்.

59. ஸ்வாத்யாய யோகங்களைக் கற்றும்; தெளிந்தும் கண்டமைமைப் பாலே ஓதியுணர்ந்தவர் இன்னு மாசாபாசபத்தர்; அவன் வழங்கும் திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸாலே நேரே கார்செறிந்த நீருடி கட்கரிய அரும் பொருளைக் கண்டபோதே யாமுருமை யென்னும்படி இவர்க்கு வன்பாசங்கள் நீங்கிற்று.

60. அவர்களுக்குக் காயோடென்னுமிவையே தாரகாதிகள்; இவர்க்கு எல்லாம் கண்ணனிறே.

61. அழுநீர் துளும்பக் கடலும் மலையும் விசும்பும் துழாய் திருமாலென்று எங்கே காண்கேனென்னுமிவரலமாப்பு அவர்களுக்குப் புத்ரவியோகத்திலே.

62. பலஸாதநதேவதாந்தரங்களில் இவர்கள்நினைவு பேச்சிலேதோன்றும்

63. ராமாயணம் நாராயணகதை யென்று தொடங்கி கங்காகாங்கேயஸம்பவாத்யஸத்கீர்த்தநம்பண்ணின எச்சில்வாய் சுத்தி பண்ணுமல் திருமாலவன் கவியென்ற வாயோலைப் படியே மாற்றங்களாய்ந்துகொண்டு உரிய சொல்வாய்த்தவிது வேதாதிகளில் பௌருஷ மாநவ கீதா வைஷ்ணவங்கள் போலே அருளிச் செயலில் ஸாரம்.

64. குருசிஷ்யக்ரந்த விரோதங்களைப் பரமதாதிகளாலே பரிஹரியாமல் செஞ்சொல் செந்தமிழ் இன்கவி பரவியழைக்கு மென்று அந்யோந்யம் கொண்டாடிப் பேசிற்றே பேசுமேககண்டரில் என்னில் மிகுவென்னுமிவ ருரைகொளின்மொழிகொண்டு சாஸ்த்ரார்த்தங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டுகையாலே வலங்கொண்ட விதுக்குச் சேராதவை மநுவிபரீதங்கள் போலே.

65. பாஷ்யகாரர் இதுகொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்கள் ஒருங்க விடுவர்.

66. அதுக்கு மூலம்—'' விதயச்ச" என்கிற பரமாசார்ய வசநம்.

67. ஆப்திக்குஇவர் சுருதி மார்க்கண்டேயன் பார்த்த னென்கிறவிவை வ்யாஸ மநு ப்ரஹ்மவாதிகளை வேதம் சொல்லுமா போலே.

68. பாரதகீதைகளின் வேதோபநிஷத்த்வம் போலே இதுவும் வ்யாக்க்யையாலும் வேதரஹஸ்யமாம்.

69. உதாத்தாதிபதக்ரம ஜடாவாக்ய பஞ்சாதி பாத வ்ருத்த ப்ரச்ந காண்டாஷ்டகாத்யாயாம்ச பர்வாத்யலங்காரங்கள் போலே எழுத்தசை சீர்ப்பந்தமடி தொடை நிரைநிரையோசை தளையினம் யாப்புப் பாத்துறை பண் இசை தாளம் பத்து நூறுயிரம் முதலான செய்கோலம் இதுக்கு முண்டு.

70. அதவா வேதவேத்யந்யாயத்தாலே பரத்வபர முதுவேதம் வ்யூஹவ்யாப்த்யவதரணங்களில் ஓதின நீதி கேட்டமநு படுகதைகளாய் ஆகமூர்த்தியில் பண்ணிய தமிழானவாறே வேதத்தை த்ராவிடமாகச் செய்தாரென்னும்.

71. மண்ணுடினஸஹ்யஜலம் தோதவத்திச் சங்கணி துறையிலே துகில் வண்ணத் தெண்ணீராய் அந்தஸ்ஸ்தத்தைக் காட்டுமா போலே அல்பச்ருதர் கலக்கின ச்ருதி நன்ஞானத்துறை சேர்ந்து தெளிவுற்று ஆழ்பொருளையறிவித்தது-

72. மேகம் பருகின ஸமுத்ராம்புபோலே நாற்கடற் சொல் இவர் வாயனவாய்த் திருந்தினவாறே ஸர்வதா ஸர்வோப ஜீவ்யமாமே.

73. ம்ருத்கடம் போலன்றே பொற்குடம்.

74. பெரும்புறக் கடலும் ச்ருதிஸாகரமும் அலைத்து ஆழ்ந்து ஓடுமிடங்களில் அயோக்யர்க்குச் சமைத்த மடுவும் சாய்கரகமும் மாநமேயசரமம்,

75. வீட்டின்ப வின்பப்பாக்களில் த்ரவ்ய பாஷா நிரூபணஸமம் இன்பமாரியி லாராய்ச்சி.

76. பேச்சுப் பார்க்கில் கள்ளப் பொய்ந்நூல்களும் க்ராஹ்யங்கள்; பிறவி பார்க்கில் அஞ்சா மோத்தும் அறு மூன்றும் கழிப்பனும்.

77. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணத்வைபாய நோத்பத்திகள் போலன்றே க்ருஷ்ண த்ருஷ்ணுதத்த்வ ஜந்மம்.

78. பெற்றும் பேறிழந்தும் கன்னிகையானவளும் எல்லாம் பெற்றுளாயும் தத்துக் கொண்டாள் என்பர்நின்ருரென்னு மவளும் நெடுங்காலமும் நங்கைமீரென்னு மிவருக்கு நேரன்றே.

79. மீநநவநீதங்கள் கந்திக்குமிடமும் வெறிகொள்துழாய் கமழுமிடமும் தன்னிலொக்குமோ?

80. ஆற்றில் துறையில் ஊரிலுள்ள வைஷம்யம் வாசாமகோசரம்.

81. தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ரஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டைநாளில் பிறவி உண்ணுட்டுத் தேசிறே.

82. ஜநக தசரத வஸுதேவ குலங்களுக்கு மூத்த பெண்ணும் நடுவில் பிள்ளையும் கடைக் குட்டியும்போலே இவரும் பிறந்து புகழுமாக்கமுமாக்கி அஞ்சிறையு மறுத்தார்.

83. ஆதித்ய ராமதிவாகராச்யுதபாநுக்களுக்குப் போகாத உள்ளிருள் நீங்கி சோஷியாத பிறவிக்கடல் வற்றி விகஸியாத போதில் கமலமலர்ந்தது வகுளபூஷண பாஸ்கரோதயத்திலே.

84. வம்ச பூமிகளை யுத்தரிக்கக் கீழ்க்குலம்புக்க வராஹ கோபாலரைப் போலே இவரும் நிமக்நரை யுயர்த்தத் தாழவிழிந்தார்.

85. ம்லேச்சனும் பக்தனுனல் சதுர்வேதிக ளநுவர்த்திக்க அறிவு கொடுத்துக் குலதைவத்தோடொக்கப் பூஜை கொண்டு பாவந தீர்த்தப்ரஸாதனுமென்கிற திருமுகப் படியும், விச்வாமித்ர விஷ்ணுசித்த துலஸீப்ருத்யரோடே உள்கலந்து தொழுகுலமானவன் நிலையார் பாடலாலே ப்ராஹ்மண வேள்விக் குறை முடித்தமையும், கீழ்மகன் தலைமகனுக்கு ஸமஸகாவாய்த் தம்பிக்கு முன்பிறந்து வேலும் வில்லும்கொண்டு பின்பிறந்தாரைச் சோதித்துத் தமையனுக்கு இளையோன் ஸத்பாவம் சொல்லும்படி ஏககுல மானமையும், தூது மொழிந்து நடந்து வந்தவர்களுடைய ஸம்யக்ஸகுண ஸஹபோஜநமும், ஒருபிறவியிலே இருபிறவியானுரிருவர்க்கு தர்மஸூநு ஸ்வாமிகள் அக்ரபூஜை கொடுத்தமையும், ஐவரில் நால்வரில் மூவரில் முற்பட்டவர்கள்

ஸந்தேஹியாமல் ஸஹஜரோடே புரோடாசமாகச் செய்த புத்ர க்ருத்யமும், புஷ்பத்யாக போக மண்டபங்களில் பணிப்பூவு மால வட்டமும் வீணையும் கையுமான அந்தரங்கரை முடிமன்னவனும் வைதிகோத்தமரும் மஹாமுனியும் அநுவர்த்தித்தக்ரமமும், யாகாநுயாகோத்தர வீதிகளில் காயாந்நஸ்தலசுத்திபண்ணின வ்ருத்தாசாரமும் அறிவார்க்கிறே ஜந்மோத்கர் ஷாபகர்ஷங்கள் தெரிவது.

86. அஜ்ஞர் ப்ரமிக்கிற வர்ணாச்ரமவித்யாவ்ருத்தங்களை கர்தபஜன்மம் ச்வபசாதமம் சில்பநைபுணம் பஸ்மாஹுதி சவவிதவாலங்கார மென்று கழிப்பர்கள். .... *

இரண்டாம் ப்ரகரணம்

87. அணையவூரப்புனைய அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவநங்களிலே ஏதேனுமாக ஜநிக்கப் பெறுகிற திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும் பெரியோரும் பரிக்ரஹித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்.

88 சேஷத்வ பஹிர்ப்பூத ஜ்ஞாநாநந்தமயனையும் ஸஹியாதார் த்யாஜ்யோபாதியை ஆதரியார்களே.

89 .இதின் ஔபாதிகத்வம் ஒரு ராஜா தன்னை மறைமுனிவனுக்கினவன் நீசனுக்குவித்த ராஜாவை வாரே உறுப்பாக யஜிப்பித்து ஸ்வர்க்கமேற்றினபோதே தெரியும்.

90. மாவுருவில் கள்ளவேடம் திருந்து வேதமலமான மானிடம் பாடல், ஸர்வவர்ண சூத்ரத்வம், காடுவாழ் சாதியில் கடல்வண்ணன் வேடம், தென்னுரையில் ஹரிகீர்த்தி, ச்வபசரில் பத்திபாசனமு மறிவார் ஆராரமரரென்னவேற, அறியாதார் சாதியந்தணர்களேலும் தகரவிழுவர்.

91. தமிழ் மாமுனிதிக்கு சரண்யமென்றவர்களாலே க்வசித்க்வசித்தென்று இவராவிர்ப்பாவம் கலியும் கெடும்போலே ஸூசிதம்.

92. அத்ரி ஜமதக்நி பங்க்திரத வஸு நந்த ஸூநுவானவனுடைய யுகவர்ண க்ரமாவதாரமோ? வ்யாஸாதிவதாவேசமோ? மூதுவர் கரைகண்டோர் சீரியரிலே ஒருவரோ? முன்னம் நோற்ற அனந்தன்மேல் புண்ணியங்கள் பலித்தவரோவென்று சங்கிப்பர்கள்.

93. அதுக்குமூலம்—யான் நீ என்று மறுதலைத்து வானத்து மண்மிசை மாறும் நிகருமின்றி நிலையிடம் தெரியாதே தெய்வத்தினமொருவகைக்கொப்பாக இனத்தலைவன் அந்தாமத்தன்பு செய்யச் சேர்ந்தமைக் கடையாளமுளவாக உகந்துகந்து திமிர் கொண்டாலொத்து நாட்டியல்வொழிந்து சடரையோட்டி மதாவலிப்தர்க்கு அங்குசமிட்டு நடாவிய கூற்றமாய்த் தீயன மருங்கு

வாராமல் கலியுகம் நீங்கிக் கிதயுகம் பற்றிப் பட்டெழுபோதறியாதிருந்த ப்ரபாவம்.

94. அதுக்குஹேது—ஊழிதோறும் சோம்பாது ஒன்றிப் பொருளென்றளிமகிழ்ந்து முற்றுமாய்நின்று நூலுரைத்து யோகு புணர்ந்து கண்காணவந்து ஆள்பார்க்கிறவன் உலகினதியல்வை நல்வீடுசெய்ய இணக்குப் பார்வைதேடிக் கழலலர் ஞானமுருவின முழுதுமோட்டின பெருங்கண் எங்குமிலக்கற்று அன்பொடு நோக்கான திசையிலே ஆக்கையில் புக்குழன்று மாறிப் படிந்து துளங்குகிறவர்மேலே படப் பக்கநோக்கறப் பண்ணின விசேஷகடாக்ஷம்.

95. ச்ரமணீ விதுர ரிஷிபத்நிகளைப் பூதராக்கின புண்டரீகாக்ஷன் நெடுநோக்கு சாபமிழிந்தென்னப் பண்ணுமிறே.

96. கோவ்ருத்திக்கு நெரிஞ்சியைப் புல்லாக்கினவன் ஜகத்திதார்த்தமாக எனக்கே நல்லவருள்களென்னும்படி ஸர்வஸௌஹார்த ப்ரஸாதத்தை ஒருமடை செய்து இவரைத் தன்னுக்க லோகமாகத் தம்மைப்போல ஆக்கும்படியானார்.

97. அதாவது மயர்வறமதிநலமருளுகை.

98. இநள் துயக்கு மயக்கு மறப்பென்கிற அநுதய ஸம்சய விபர்யய விஸ்ம்ருதிகளற்று மலர்மிசை யெழுகிற ஞானத்தைக் காதலன்பு வேட்கை அவா வென்னும் ஸங்க காமாநுராக ஸ்நேஹாத்யவஸ்தா நாமங்களோடே பரமபக்திதசை யாக்குகை.

99. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர நல் தவங்களாலே க்யாதகுலங்களிலே பிறந்து எழுதி வாசித்து தத்வஜ்ஞராய்க் குளித்து ஓதி உருவெண்ணு மந்தி ஐவேள்வி அறுதொழில்களால் மிக்கு ஊன் வாடப் பொருப்பிடைத் தாம் வருந்தித் துன்ப வினைகளை விடுத்து விவேக சமாதிகள் வளர எட்டுநீக்கி எட்டுமிட்டு எட்டியைய பேதப் பூவில் சாந்தொடு தேவகாரியம் செய்து உள்ளம் தூயராய் வாரிப் புன்புலவகத்தினுள் இளைப்பினையடைவே விளக்கினைக்கண்டு யோகநீதி நண்ணி அறம் திகழுமறையோர் மனந்தன்னுள் அமர்ந்துறையும் அரும்பெரும் சுடரைக் கண்கள் சிவந்திற்படியே மனவுட்கொண்டு நிரந்தரம் மறவாமை தொடக்கருஸ்ம்ருதியாய் கனவில் மிக்க தர்சநஸமமாய் ஆகத்துப் புல்கு மத்யர்த்தப்ரியமாய் வைகும் சிறப்புவிட்டுக் குற்றேவலெண்ணாத அநந்ய ப்ரயோஜநமாய் வேதநோபாஸந ஸேவாத்யாநாதிகளென்று சொல்லுமது ஸாத்யஸாதநபக்தியாக சாஸ்த்ரஸித்தம்.

100. ஸ்வீக்ருத ஸித்த ஸாதநர் இத்தை ஸாத்யமாக இரக்க ப்ராப்திக்கு முன்னே ஸித்திக்கும்.

101. இது உபயமுமன்றிக்கே அறியாக்காலத்தே ஒக்கப் பிறந்து தழுவிநின்று கட்டமே நோயாயுலர்த்தி வீழ்ந்தலப்பாய் த்யாகஸ்வீகார நிஷ்டா ஹாநிகளாக்கி ஸத்தாபோக வ்ருத்தி யுபகரணமாவதொன்று.

102. இடகிலேன் நோன்பறிவிலேன் கிற்பன் கீழ்நாள்களென்கையாலே ஸாதநத்ரய பூர்வாப்யாஸஜமல்ல.

103; இப்பிறப்பே சிலநாளிலென்றபோதே இரண்டும் கழியும்.

104. பெரும்பாழில் க்ஷேத்ரஜ்ஞன்பெரும்செய், கலியாரேவ ஆளும் வன்குறும்பர் குடியேறிப் பெருங்குடியும் தங்கள் கருத்துள்ளேயாக்கிப் படிந்துண்ணும் போகத்தே தூராதே பொறுக்கொணப் போகத்துக்குக் காவல் செய்து குமைத்துத் திரித்து வீழ்த்தி வலித்தெற்றி அருவியறுத்துக் கடனுயின இறுப்பிக்கப் பாழ்த்த விதியானவாறே தன்பால் மனம்வைப்பிப்பதாகத் தேய்ந்தறமன்னி ஒள்வாளுருவி வினைத்தூற்றை வேரறுவித்துத் தீக்கொளீஇக் கவ்வை யெருவிட்டு அமுதவாறுதலைப்பற்றி ஈரியாய்க் கசிந்ததிலே ஈரநெல்வித்தி எழுநாற்றுக்களையையும் வேர் முதல் மாய்த்துப் பட்டிச்சேவதக்கி மீது கொள்ளாமல் குறிக்கொள்வித்துக் கடல்புரைய விளைந்து தலைவணக்கினவாறே நாளுநாள். கோட்குறையாக நின்றாறறியாமல் குந்தம் கொண்டு ஆராமையுண்டு காலக்கழிவாலே நிலத்துகாமல் பற்றறுத்துத் தாண்டாலடித்துப் பதரறுத்துப் போர்த்ததோல் விடுத்து ஸௌக்ஷ்ம வொட்டும் நீரிலே கழுவி வேறோர் கலத்திட்டுப் பைந்தொடி மடந்தையரைக்கொண்டு ஷட்குண ரஸாந்நமாக்கி வானோர்க்கு ஆராவமுதானவாறே முற்றுமுண்ணமுன்னம் பாரித்து உழுவதோர் நாஞ்சில்கொண்டு பெருகமுயலும் பத்தியுழவன் க்ருஷிபலமிறே.

105. கோஸல கோகுல சராசரம் செய்யுங்குணமொன்றின்றியே அற்புதமென்னக் கண்டோம்.

106. பட்டத்துக்குரிய வானையு மரசும் செய்யுமவை ஆராயாது.

107, முந்நீர் வாழ்ந்தார் சூட்டும் கோவையாழி யென்கிற ஸாக்ஷாத்க்ருத ஸ்வபரவ்ருத்தாந்தர்க்கு யாத்ருச்சிகாதிகளுண்டாகில் தோன்றும்.

108. செய்தநன்றி தேடிக் காணுதே கெடுத்தாய் தந்தா யென்ற அத்வேஷாபிமுக்ய்யங்களும் ஸத்கர்மத்தாலல்ல,

109, எண்ணிலும் வரும் கணனைக்கு எண்டானுமில்லை,

110, மதியால் இசைந்தோ மென்னும் அநுமதீச்சைகள் இருத்துவமென்னுத வென்னை இசைவித்த என்னைசைவினது,

111. மாதவன் மலை நீர் நிழலென்று ஏறிடுமது— வ்யாவ்ருத்த்யுக்தி அந்யார்த்தம் அபுத்திபூர்வம் அவிஹிதம் பலவிஸத்ருசம் பலாந்தரஹேது.

112. இவன் நடுவே அடியானென்ன ஓலைப்படாப்ரமாணம் பக்ஷபாதி ஸாக்ஷி வன்களவிலநுபவமாக இந்திரஞாலங்கள் காட்டிக் கொள்ளக் காப்பாரற்று விதி சூழ்ந்தது.

113. வரவாறில்லை வெறிதே என்றறுதி யிட்டபின் வாழ் முதலென்கிற ஸுக்ருத மொழியக் கற்பிக்கலாவதில்லை.

114. நலமருளினன் என்கொலென்று ஆமூலசூடம் அருளால் மன்னு மிவர்க்கு அன்புக்கடியானதுவே அடிசேருகைக்கும் ஸாதநம்.

115. புணர்தொறு மென்னக் கலந்து பிரிந்து ஜ்ஞாந பக்திகளை வளர்த்தது கனங்குழையிடக் காது பெருக்குதலும் மாஸோபவாஸிபோஜநப் புறப்பூச்சும் போலே ஆற்ற நல்ல மாபோகச் சிரமமாக.

116. இவற்றால் வரும் ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களாகிறன—எளியனாய் நிற்குமரியனாய் எய்தானென்கிற தர்சந ஸமமான மாநஸாநு ஸந்தாநமும் திண்கொள்ளப் பொருத மநச்சைதில்யமும்.

117. புண்ணியம் பாவம் புணர்ச்சிபிரிவை அவைசரித்தவர்க்கு ப்ரிய ஹிதபரன் தான் துளக்கற வெங்கும் தழைக்க நடத்தும்.

118. ஜ்ஞாநத்தில் தம்பேச்சு; ப்ரேமத்தில் பெண்பேச்சு.

119. தேறும் கலங்கியென்று தேறியும் தேறாதும் ஸ்வரூபம் குலையாது.

120. அடியோம் தொடர்ந்து குற்றேவல் அடிச்சியோ மடிக்கீழ் குற்றேவலாகை அவஸ்த்தாந்தரம்.

121. வித்யை தாயாகப் பெற்றுப் பாலுமமுதுமான திருநாமத்தாலே திருமகள்போல வளர்த்த தஞ்சமாகிய தந்தை மற்றொருவர்க்குப் பேச்சுப்படாமல் விச்வபதி லோகபர்த்தா வென்னும் மணவாளரை நாலிரண்டிழைகொண்டு முப்பிரியான ப்ரஹ்ம ஸூத்ர பந்தத்தோடே வரிப்பிக்க, பரம்புருடன் கைக்கொண்ட பின் சதுர்த்தியுள்புக்கு இடையீடு நடுக்கிடக்கும் நாள் கழித்து ஜந்மபூமியை விட்டகன்று சூழ்விசும்பிற்படியே உடன் சென்று குடைந்து நீராடி வியன்துழாய் அஞ்சனத்தின் நீறு நானப் பொடி பீதகவாடை பல்கலன்கொண்டு நோக்கியர் அலங்கரித்துப் பல்லாண்டிசைத்துக் கவரிசெய்ய நிறைகுடவிளக்சமேந்தி இளமங்கையரெதிர்கொள்ள வைகுந்தம் புக்கிருந்து வாய்மடுத்துப் பெருங்களிச்சியாக வானவர் போகமுண்டு கோப்புடைய கோட்டுக்கால் கட்டில் மிதித்து ஆரோஹித்து பரதாக்ரூர மாருதிகளைப் பரிஷ்வங்கித்த மணிமிகுமார்பிலே குருமாமணியாயணையும் வஸ்துவுக்கு மணிவல்லிப்பேச்சு வந்தேறியன்று.

122. இன்பு மன்பும் முற்படுவது கொழுந்து விடுவதாகிறது கடிமாம லர்ப் பாவையோடுள்ள ஸாம்ய ஷட்கத்தாலே.

123. உண்ணாது கிடந்தோர் மாயையினு லென்னும் வீறுடைய முடிக் குரியாரோடு இத்திரு மண்ணேரன்னவொண்ணுதல் பின்னை கொல் என்கிற வொப்பு, தென்பால் நெடுமாடம் கடுஞ் சிலை அம்பெரியூட்டி நீறெழவெரித்த பெருந்தோற்றத் தாருயிர்க் காகுத்தன் ஆதியங் காலம் மண்புரை பொன்மாதின்துகளாடி எருதேழ்தழீஇச் சறையினு ரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

124. இவர்கள் தேடிநிற்கப் பொய்கை முதுமணல் முல்லைப் பந்தல் முற்றம் மச்சொடு மாளிகை அவ்வவ்விடம் புக்கு வாரிச் சிதைத் துப் பறித்துக் கிழித்துக் கோயின்மை குறும்பு செய்து அல்லல் விளைத்துக் கவருமுகக்கு நல்லவர் முழுசி ஆவரென்னும் தேன் மொழியாலே கோகுலத்தை மறப்பிக்கும் நகரஸ்த்ரீகள், நரகனைத்தொலைத்துக் கவர்ந்த பதினாறு பல்லாயிர மெண்ணிறந் தார் பாவம்—கடல்ஞாலம் மின்னிடை மல்லிகை வேய்மரு பேய் முலை முனித்து மற்பொரு விறல்கஞ்சனை மங்கநூற்ற வாயும் தீர்ப்பாரென்னு மவற்றிலே தோன்றும்.

125. இராமனெனில் *நசவாகக் குழைத்தவன் பின் தொடரவிருந்த வன்சிறையிலும் விதிதன் புணைவனென்று ஜீவிதாதிகளால் குறைவின்றி மாயும் வகை விஷசஸ்த்ரங்கள் தேடி வில்வலவா ஹாவென்று இரக்கமெழாக் கொடுமைகள் சங்கித்து என்னையும் ஜீவந்தீமென்று ஆள்விட்டுச் சுடரையடைந்து அகலகில்லா முற்றுவமை பெருமகளோடே.

126. பிரிவில் இலேனுக்கு இளங்கோவும் அக்குளத்தில் மீனிறே.

127. அழும்தொழும் ஸ்நேஹபாஷ்பாஞ்சலியோடே ருசிரஸாநுக்களில் கூவிக்கொள்ளும் பிரியாவடிமைக்கு சரணே சரணென்று வாளும் வில்லுங்கொண்டு பந்துவும் பிதாவுமவரே யென்கையும், அன்னை யென் செய்யிலென் ராஜ்யமும் யானேயென்று பெருஞ் செல்வமுமிச்சியாமல் வேண்டிச் சென்று திருவடியே சுமந்து விரைந்து வருமளவும் கண்ண நீர் பங்கமாக நிலம்துழா விக் குடிக்கிடந்த கையறவும், கோதிலடிமை உறுமோவென் பித்த புலன்கொள் நித்ய சத்ரு விசிந்தநமுமான ப்ராதாக்கள். அப்பொழுதைக்கப்பொழுது போனுயென்னும் மாதா பிதாக் கள், செந்தீத் தண் காற்று இளநாகம் முதலான பகையறச் சிந்தை செய்து எங்கு முளனென்னும் பள்ளிப்பிள்ளை, முற்ற விட்டு மற்றிலே னென்னும் தர்மாத்மா, வாளி பொழிந்த நிர்க் குண விச்வாத்மா உள்ளேயுறைய வீரசரிதம் ஊணாகைக்கற்பார் பாவம் மற்றிலே னென்னும் ராமதாஸன், பல்வகையும் கண்டு வெண்சங்கேந்தின ரூபபரனுன ச்வேதன் முதலானுர் படிகளும் காணலாம்.

128. குழலில் நெஞ்சும் அருகலில் சுவையுமான விவர் அவர்களள வல்லவர்.

119. எற்றைக்கு மென்றது தோன்றப் பிறந்து ஒப்பித்து வீசிக் காப் பிட்டுக் காட்டுக்கு முற்பட்டு தர்மம் சொல்லிக் கேட்டு சிஷ்யா தாஸீ பக்ஷைகளாய்ப் பாடிவருடி இன்று வந்தென்பாரையும், சென்றுலூரும் நிவாஸதாஸ பேதம் கொள்வாரையும், தாமவ ராக பாவிப்பர்.

130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ் சாலி படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கொ சிந்து கரைந்தலைந்திடித்து உடையப் பெருகுமிகுகாதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்.

132. அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்தவென்னப் பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடி யானேயிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றும் கழியும் கட்டிஅழக் கொண்டபெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல் வரம்பில்லையே.

133. ஸம்பந்தோபாய பலங்களில் உணர்த்தி துணிவு பதற்றமாகிற ப்ரஜ்ஞாவஸ்த்தைகளுக்குத் தோழி தாயார் மகளென்றுபேர்

134. ஸகி வெறிவிலக்கி ஆசையறுத்து அறத்தொடு நின்ற மூன்றில் அநந்யார்ஹத்வமும், வாடி மெலிந்து பித்தேறி ஏறப் பேசிக் கட்டிழந்தகன்று சார்வதே வலித்தமை ஸாதநமாமோ வென்று மாதா அஞ்சிமுறைப்பட்டு முறையிடுகிற ஏழில் அத்யவஸாய மும், புத்ரி பலகால் ஆள்விட்டி ஆற்றுமை சொல்லிக் கவராதவை விட்டு இரைக்க மடலெடுத்துக் கண் புதையப் போக்கற்று உரு நெஞ்சுள்ளொழக் கூடுநாள் தேடித் தாழ்த்ததுக் கூடி உசாத் துணையற்றுச் சூழவும் பகைமுகஞ் செய்யத் தடைநில்லாதே புயக்கற்று மாலையும் காலையும் பூசலிடுகிற பதினேழில் த்வரை யும் தெரியும்.

135. தோழிமாரன்னையரென்கிற பன்மை ரக்ஷகத்வாதி பந்த வாத்ஸல் யாதிவ்யவஸாயபுத்தி பேதத்தாலே.

136. அபிலாஷா சிந்தநாநுஸ்ம்ருதீச்சாருசி பரபரமபக்திகளிலே பேதை முதலான பருவம் கொள்ளும்.

137. மயில் பிறைவில் அம்பு முத்துப் பவளம் செப்பு மின் தேரன்னம் தெய்வவுரு விகாஸ சுத்தி தாந்தி ஜ்ஞாநாநந்தாநுராகபக்த் யணுத்வ போக்யதாகதிகளையுடைய அகமேனியின் வகுப்பு.

138. சூழ்ச்சி அகற்றினீ ரென்னும் பழி, இணக்கி எங்ஙனே யென்னும் மேலெழுத்து, முன்னின்ருய் இவளை நீ ரென்னும் இருபடை மெய்க் காட்டு, நீ ரென்னே யென்னு முடன்பாடு, இடையில்லை யென்னு முதறுதல், இருந்திருந்து நடந்தாளென்னும் கொண் டாட்டம் அவஸ்த்தாத்ரயவ்ருத்தி.

139. தாயாரே தலர் உற்றீர்களென்னும் ஸாத்யஸித்த ஸாதநநிஷ்டரை; மகள் நம்முடையேதலர் யாமுடைத் துணையென்னும் ஸித்த ஸாதந ஸாத்யபரரை.

140. நாலயலார் அயற் சேரியார் உபாயசதுஷ்டயாந்தர்யாமித்வபரர்.

141. கீழை மேலை வடக்கிலவை புறம்பாகத் தன் பற்றுள்ளசல்.

142. ஊரார் நாட்டாருலகர் கேவலைச்வர்யகாமஸ்வதந்த்ரர்.

143. இறுகலிறப்புக்கும் இறந்தால் தங்குமூரொக்குமே.

144. சிறு சீரார் சுளகுகள் உபயவிவேக பரிகரம்.

145. மாலை கங்குல் காலை பகல்—ரஜஸ்தமஸ் ஸத்த்வ சுத்த ஸத்த்வ ஜ்ஞாநங்கள்.

146. நிலாமுற்றம் ப்ரஜ்ஞாப்ராஸாதமென்னு மெல்லை நிலம்.

147. கலைவளை அஹம் மமக்ருதிகள்.

148. பட்டம் சூடகமாவன – பராவர குருக்கள் பூட்டு மாத்ம பூஷணங்கள்.

149. பந்து கழல்பாவை குழமணன் யாழ்தென்றல் மதிய மடிசில் சாந்தம் பூணகில் சிற்றில் தூதை முதலாவன-குணத்ரய விசித்ர கர்மஸூத்ரத்தாலே கட்டிலீலையாக ப்ரேரிக்க விழுந்தெழுந்தும் சுழன்றுழன்றும் பறிபட்டும் அற்பசாரமாமவையுமாய் மதீய மென்னில் விட்டகலவும் ததியமென்னில் இகழ்வறவும் முனிவது மிக்கால மீதோ வென்னப்படும் பொங்கைம்புலனில் போக்யாதி ஸமூஹம்.

.... *

மூன்ரும் ப்ரகரணம்

150. சேர்ப்பாரைப் பக்ஷிகளாக்கி ஜ்ஞாநகர்மங்களைச் சிறகென்று குருஸப்ரஹ்மசாரி புத்ர சிஷ்ய ஸ்தாநேபேசும்.

151. விவேகமுகராய் நூலுரைத்து அள்ளலில் ரதியின்றி அணங்கின் நடையைப் பின்சென்று குடை நீழலிலே கவரியசையச் சங்க மவை முரல வரிவண்டிசைபாட மாநஸபத்மாஸநத்திலேயிருந்து விதியினுலிடரி லந்தரமின்றி யின்பம்படக் குடிச் சீர்மையிலே யாதல் பற்றற்ற பரமஹம்ஸராதலான நயாசலன் மெய்ந்நாவன் நாதயாமுநர் போல்வாரை அன்னமென்னும்.

152. என் பெறுதி யென்ன ப்ரமியாது உள்ளத்துளூறிய மதுவ்ரத மாய் தூமதுவாய்கள்கொண்டு குழல்வாய் வகுளத்தின் ஸாரம் க்ரஹித்துத் தேதெனவென்று ஆளம்வைத்துச் சிறுகாலெல் லியம்போது குறிஞ்சி மருள் காமரம் கந்தாரம் தலைக்கொள்ளப் பாடித் துன்னிட்டு நெருக்க நீக்கென்று கடந்து புகும் தகை வறப் புக்கு வண்டொத்திருண்ட குழலிலே சங்கையற மருவி அருளாத யாமென்றேடி வந்து வாசமேயூதி வண்டே கரியான தெய்வ வண்டோடே சேர்விக்கும் சேமமுடை நாரதன் முனி வாஹனர் தம்பிரான்மார் போல்வாரை வண்டு தும்பியென்னும்.

153. கண்வலைப்படாதே அகவலைப்பட்டு வளர்த்தெடுப்பார் கையிருந்து தயிர் நெய்யமர் பாலமுதுண்டு ஒருமிடறும், போற்றி ஒரு வண்ணம் திருந்த நுவலாததுக்கு என்பிழைக்கும் நீயலையே நல்வளம் துரப்பன் என்னுமவற்றுக்கு முகந்து, சொல்லெடுத்துச் சோர்ந்தவாறே கற்பியா வைத்த மாற்றம் கைகூப்பி வணங்கப் பாடி ஆலியா வழையா பராபிமாநத்திலே ஒதுங்கின நம் பிக்கன்பர் தலைமீதடியப்பொடி உடையவருடையார் போல் வாரைக் கிளிபூவை குயில் மயிலென்னும்.

154. ஆசறுதூவியென்னும் பாஹ்யாப்யந்தர சுத்தியோடே திரையு களும் வ்யஸநவ்யதையற்றுத் தாய்வாயிலுண்ணும் பிள்ளைக் கிரை தேடி வைகலுடன் மேய்ந்து நுங்கால் பைங்கானமென்று பரஹ்மரதம் பண்ணிக் கொடுத்தவை கொண்டு நல்லபதத்தை யும் வேண்டேனென்னும் தனிப்பெரும் பித்தர் நம்முதலிகள் போல்வாரை நாரை கொக்கு குருகென்னும்.

155. பூண்ட நாள் சீர்க் கடலையுட்கொண்டு திருமேனி நன்னிறமொத்து உயிரளிப்பான் தீர்த்தகரராய் எங்கும் திரிந்து ஜ்ஞாநஹ்ரதத் தைப் பூரித்துத் தீங்கின்றி வாழ நிதி சொரிந்து கொடுத்தது நினையாதே லஜ்ஜித்து வெளுத்தொளித்துக் கண்டுகந்து, பர ஸம்ருத்தியே பேறுன அன்பு கூருமடியவர் உறையிலிடாதவர் புயற்கை அருள்மாரி குணந்திகழ் கொண்டல் போல்வாரை மேகமென்னும்.

156. தம்பிழையும் சிறந்த செல்வமும் படைத்த பரப்பும் தமரோட்டை வாஸமும் மறப்பித்த க்ஷமாதீக்ஷாஸாரஸ்ய ஸௌந்தர்யங்களை யுணர்த்தும் வ்யூஹவிபவ பரத்வ த்வயார்ச்சைகள் தூது நாலுக்கும் விஷயம்.

157. பகலோலக்கமிருந்து கறுப்புடுத்துச் சோதித்துக் காரியம் மந்த் ரித்து வேட்டையாடி ஆராமங்களிலே விளையாடும் ராஜநீதி ஆதும் சோராமல் செங்கோல் நடாவுகிற பாரள்ந்த வென்னும்

மூன்று முடிக்குரிய இளவரசுக்கு விண்மீதென்கிற ஐந்திலும் காணலாம்

158. தமருகந்த அடியோமுக்கே யென்னும் பின்னுனர் வணங்கு மிடத்திலே எல்லாம் பூர்ணம்.

159. வன்பெரு வானக முதலுய்ய இனிதாகத் திருக்கண்கள் வளர்கின்ற திருவாளன் திருப்பதி, வடிவுடைக் கடலிடம் கட்கிலீ யென்னுமவற்றில் இவள் திறத் தென்கொலோ வென்பிக்கிற வ்யூஹஸௌஹார்த்தப்ரதாநம்.

160. மண்ணோர்விண்ணோர்வைப்பில் போகின்ற ஏழுலகுக்குயிர்பாசம் வைத்த நிகரில்வாத்ஸல்ய முஜ்ஜ்வலம்.

161. உபயப்ரதாநப்ரணவமான உறைகோயிலில் எத்தேவு மென்னும் பரேசத்வம் பொலியும்.

162. வைஷ்ணவ வாமநத்தில் நிறைந்த நீலமேனியின் ருசி ஜநகவிபவ லாவண்யம் பூர்ணம்.

163. ருசிவிவசர்க்குப் பாதமே சரணுக்கு மௌதார்யம் வானமாமலையிலே கொழுந்து விடும்.

164. களைகணற்ருரை யுருக்கும் மாதுர்யம் குடமூக்கிலே ப்ரவஹிக்கும்.

165. மெலிவிலும் சேமம் கொள்விக்கும் க்ருபை தென்னகரிலே நித்யம்.

166. வ்யவஸாயஜ்ஞர் ரக்ஷண ஸ்தைர்யம் பம்போத்தர தேசஸ்த்தம்.

167. விளம்ப விரோதமழிக்கும் விருத்தகடநாஸாமர்த்த்யம் நன்னகரிலே விஸ்தீர்ணம்,

198. கடிதகடகவிகடநா பாந்தவம் அவ்வூரிலே த்விகுணம்.

169. கைம்முதலிழந்தா ருண்ணும் நிதியின் ஆபத்ஸகத்வம் புகுமூரிலே ஸம்ருத்தம்.

170. சென்று சேர்வார்க்கு உசாத்துணையறுக்கும் ஸௌந்தர்யம் மாநகரிலே கோஷிக்கும்.

171. ப்ரவண சித்தம் பரத்வ விமுகமாக்கும் ஆநந்தவ்ருத்தி நீணகரிலே.

172. ஸாதரரைப் பரிசழிக்கும் சேஷ்டிதாச்சர்யம் குளத்தே கொடிவிடும்.

173. ச்ரமமனம் சூழும் ஸௌகுமார்ய ப்ரகாசம் ஆய்ச்சேரியிலே.

174. மஹாமதிகள் அச்சம் கெட்டு அமரும் சௌர்யாதிகள் சிற்ருற்றிலே கொழிக்கும்.

175. ஸாத்யஹ்ருதிஸ்த்தனுயும் ஸாதந மொருக் கடுக்கும் க்ருதஜ்ஞதா கந்தம் தாயப்பதியிலே.

176. அவகாஹித்தாரை அநந்யார்ஹமாக்கும் நாயகலக்ஷணம் வளம்புகழூரிலே குட்டமிடும்.

177. போக்யபாகத்வரை தெளிந்தசந்தைக்கு முன்னில் மூன்றிலும் ப்ரகடம்.

178. போகத்தில் தட்டுமாறும் சீலம் காட்கரையிலே கரை யழிக்கும்.

179. மஹாத்மாக்கள் விரஹம் ஸஹியாத மார்த்தவம் வளத்தின் களத்தே கூடு பூரிக்கும்.

180. பிரிந்த துன்பக் கடல் கடத்தும் விஷ்ணு போதாந்ருசம்ஸ்யம் நாவாயிலே நிழலெழும்.

181. சரண்யமுகுந்தத்வம் உத்பலாவதகத்திலே ப்ரஸித்தம்.

182. மார்க்கபந்து சைத்யம் மோஹநத்தே மடுவிடும்.

183. ஸஸைந்ய புத்ரசிஷ்ய ஸாத்த்யஸித்த பூஸுரார்ச்சநத்துக்கு முக நாபி பாதங்களை த்வாரத்ரயத்தாலே காட்டும் ஸாம்யம் அநந்த சயநத்திலே வ்யக்தம்.

184. மோக்ஷதாநத்தில் ப்ரணத பாரதந்த்ர்யம் வளம்மிக்க நதியிலே கரைபுரளும்.

185. த்யாஜ்யதேஹவ்யாமோஹம் மருள்கள் கடியும் மயல் மிகு பொழிலிலே தழைக்கும்.

186. அங்கீகரிக்க அவகாசம் பார்க்கும் ஸ்வாமித்வம் பெரு நகரிலே பேர் பெற்றது.

187. இவற்றில் ப்ராவண்யம் இவள் பரமே யென்னவுண்டாய் ஷோட சகலாபூர்ணமான சந்த்ரமண்டலம் போலே பதினறு திரு நக்ஷத்ரம் நிரம்பினவாறே தேவபோக்யமானவதிலம்ருதம் போலன்றிக்கே என்னுத் தமிழரிசைகாரர் முதற்பத்தர் வானவ ரென்னம்மான் பார்பரவென்னும்படி ஸேச்வரவிபூதியோ (போ)க்யமான பாலோடமுதன்ன மென்மொழி முகம்செய்தது.

188. நீர்பால் நெய்யமுதாய் நிரம்பினவேரி நெளிக்குமாபோலே பர பக்த்யாதிமயஜ்ஞாநாம்ருதாப்தி நிமிகிற வாய்கரை மிடைந்து மொழிபட்டு அவாவிலந்தாதி யென்று பேர் பெற்றது.

189. மனம்செய் எல்லையில் ஞானவின்பத்தை நின்மலமாக வைத்தவர் ஞானப்பிரானை ஞானத்து வைம்மினென்றவிது—தத்வ விவேக நித்யத்வாநித்யத்வ நியந்த்ருத்வ ஸௌலப்ய ஸாம்யா ஹங்கா ரேந்த்ரியதோஷ பல மநஃ ப்ராதாந்ய கரணநியமன ஸுக் ருதிபேத தேவாஸுரவிபாக விபூதியோக விச்வரூபதர்சந ஸாங்க பக்தி ப்ரபத்தி த்வைவித்த்யாதிகளாலே அன்றேதிய கீதாஸம மென்னும்.

190. அது தத்த்வோபதேசம்; இது தத்த்வதர்சி வசநம்.

191. அது ஐவரை வெல்வித்துப் பதிற்றைந்திரட்டி படச்சொன்னது இது நாடாகத் தோற்றேமென்று ஐயைந்து முடிப்பான் சொன்னது.

192. அங்கு நம்பிசரணென்று தொடங்கி முடிவில் அப்ரிய மென்றது; இங்கு பரமேயென்றிழிந்து பொலிக வென்று உகந்தது.

193. அதில் ஸித்ததர்மவிதி(யே); இதில் வித்யநுஷ்டாநங்கள்.

194. பகவன் ஞானவிதி பணிவகையென்று இவரங்கீகாரத்தாலே அதுக்கு உத்கர்ஷம்.

195. வேதவேத்ய வைதிகோபதேசம் ஆவித்யரளவிலே; அஜ்ஞர் ஜ்ஞாநிகள் ஜ்ஞாநவிசேஷயுக்தர் ஸர்வஜ்ஞனென்னுமல் இவர் திருத்துவர்.

196. அறியாதார்க்கு உய்யப்புகுமாறும் இக்கரையேறினார்க்கு இன்ப வெள்ளமும், நிலையறியாதார்க்கு ஆழங்காலும், கரையேற்று மவனுக்கு நாலாறு மறிவிக்க வேணும்.

197. அவன்முனிந்தார்க்குத் தாம் கண்டது; தம்மை முனிவார்க்குத் தம்கண், காணாதது காண்பார்க்குக் கண்மாறுமிடம், ராகாந் தனுக்கு மாயாதோஷம் இவர் காட்டுமவை.

198. ஸாதநஸாத்யஸ்த மத்யஸ்தரைவிட்டு அவற்றில் கலங்கும் ஜீவேச் வரர்க்கு வீடுமின் நினைமின் பிடித்தேன் விடுவேனோ வைத் தெழலூது வாடி நிற்கக் கன்மமன்று ஆன்பின் கைகழியேல் உழிதராய் என்சொற்கொள் என்று இவர் பலகாலும் ஹிதா ஹிதங்கள் சொல்லுவர்.

199. கதிர்ஞானமூர்த்திக்கு உணர்த்துவது ப்ரேமத்தாலே; தமமூடு வார்க்கு வேட்கை யெழுவிப்பது ஞானத்தாலே.

200. உயிர் மாய்தல் ஆழுமென்னுருயிரென்னும் பரதுக்கம்ஸஹியாமை இரண்டிலு முண்டு.

201. என்னதுன்னதாவியிலே அறிவாராத்மா வென்று அவன் மதம் தோன்றும்.

202 இருத்து மெண்டானாய்ப் பொய்கலவாது அன்பு செய்து பற்றி லனாய் க்ஷுத்த்ருட் பீடித நிர்த்தநரைப் போலே கண்டு கொண்டுண்டுபருகிப் பரிஜனாதிகளோடே தன்னைத்தந்து என் செய்வனென்றேயிருந்து அகிலபரத்தையும் ஸமர்ப்பிக்க, அது சுமந்து அல்லுநன்பகலும் போகு என்றாலும் அகல்வானு மல்லனாய் போகேலென்றால் உகப்பையும் தவிர்ந்து விதி வகையே நடத்துமவனே உபதேசஸத்பாத்ரம்.

203. நண்ணாதார் மெய்யிலூன் ஆசை நிர்வேதத்தோடே ஆஸ்திக்யர்மா நித்வாதிகள் விஞ்சின ப்ரணிபாதாபிவாதந பரிப்ரச்ந ஸேவா பரர்க்கு உளங்கொள் பேசுமளவன்றென்னு மார்த்தத்தை வம்மின் விரோத மீனச்சொல்; எவ்வுயிர்க்குமறியவென்று அடைவு கெட அதபஸ்கர்க்கு உபதேசிக்கிறது ஞாலத்தார் பந்துபுத்தியும் அநர்த்தும் கண்டு ஆற்றாமையும் மிக்க க்ருபையு மிறே.

204. தாய்க்கும் மகனுக்கும் தம்பிக்கும் இவர்க்கும் இவரடிபணிந்தவர்க்குமே இவையுள்ளது.
205. க்யாதிலாப பூஜாபேக்ஷயற மலர் நாடி ஆட்செய்ய உய்யக்கொண்டு ஆரைக்கொண்டு வாளும்வில்லுங் கொண்டென்கிற இழவுகள் தீரப் பெற்றது.
206. ப்ரஹ்மநிஷ்டரும் ஸம்வத்ஸரவாஸிகளுமாகில் ஏபாவம் பயனன்றுகிலும் சேராது.
207. மெய்ந்நின்று மங்கவொட்டுக்கு நடுவு அநுபவகர்ப்போபதேசம்.
208. இவற்றுக்கு மந்த்ரவித்யநுஸந்தாநரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி.
209. அளிப்பானடியேனடைக்கலம் சூடிய பொய்யாதானு மழுந்தாரென்று ஸ்வரூபவிரோதி நிவ்ருத்திகளையும், தாமரையுந்திப் பெருமாமாயனுளாகவே வாழிய வென்று ப்ராப்ய பலங்களையும், நெறிகாட்டி மனத்துக்கொண்டு கண்ணனுலடித்துக் கண்டிலமால் யாதாகிலென்று உபாயத்தையும் சொன்னவை மந்த்ரச்லோகங்களோடே சேரும்.
210. த்வயார்த்தம் தீர்க்கசரணுகதியென்றது ஸாரஸங்க்ரஹத்திலே.
211. மூன்றில் சுருக்கிய ஐந்தையும் உயர்திண்ணனணை யொன்று பயிலேறு கண் கரு வீடு சொன்னுல் ஒருக்கொண்ட நோற்ற நாலும் எம்மா வொழிவில் நெடுவே யென்கிற இருபதிலே விசதமாக்கி எண்பதிலே பரப்புகையாலே ஐந்தையும், அருளினன் வீடு பெற்ற வென்கையாலே ஐந்திலு மிரண்டையும், தொழுதுகளித்தேன் சொல்லுப் பெற்றேன் பணிசெய் யென்கிற முக்தலக்ஷணவ்ருத்தியாலே இரண்டிலொன்றையும் இதுக்கு ப்ரமேயமென்னும்.
212. ரஹஸ்யத்துக் கோரெழுத்தும் அதுக் கோருருவும் போலேயானவற்றிலே இமையோரதிபதி அடியேன் மனனே பொய் மயர்வு பிறந்தருளினன் விண்ணப்பம் தொழுதெழென்ற பஞ்சகத்தோடே அவித்யாதிஸ்வரூப ஸ்வபாவாத்மேச்வர பந்தரக்ஷணக்ரம குண விக்ரஹ விபூதியோக ததீயாபிமாநோபதேச விஷயாந்யாபதேச ஹேத்வாதிகளும் ஸங்க்ருஹீதம்.
213. அடி தொழுதெழென்ற விதிலே வஸ்துநிர்த்தேச நமஸ்காராசீஸ்ஸூக்களுமுண்டு.
214. சாதுசனம் நண்ணு மயர்வற மாசறுக்கும் தெருள் கொள்ளப் பத்தராவரடிமையறவுரிய நோய்களறுக்கும் உடைந்து ஏற்றரும் வானின் தாளின்கீழ் அடிக்கீ ழின்பக்கதிபயக்கும் ஊடுபுக்கு மூவுலகு முருகாநிற்ப ரென்னும் ஸாம்யத்தாலே வாச்யன் பத்திணுயதோற்றம் போலே தோற்றங்களாயிரத்தின் பத்துப் பத்தான விதிணுவிர்ப்பாவம்.

215. ஐந்தினுடொன்பதோ டொருபத் தென்னுமவைபோலே நூறே சொன்ன பத்துநூறுஓராயிர மென்றதும் ஸாபிப்ராயம்,

216. பாட்டுக்கு க்ரியையும் பத்துக்குக் கருத்தும் போலே நூற்றுக்கு உபதேசப்பத்து.

217. பகவத் பக்த பரங்கள் ஆச்ரயண விதிசேஷங்கள்.

218. பரத்வ காரணத்வ வ்யாபகத்வ நியந்த்ருத்வ காருணிகத்வ சரண்யத்வ சக்தத்வ ஸத்யகாமத்வ:ஆபத்ஸகத்வார்த்திஹரத்வ விசிஷ்டன் மயர்வையறுக்க, தத்தே்பதநமறப்பற்று ஜ்ஞப்தி பலமுக்தி தலேசேர நிஷ்கர்ஷித்து மோக்ஷபலவ்ருத்தி செய்ய அர்த்தித்துப் புருஷார்த்த பலாந்யருசி யொழிந்து விரக்திபல ராகம் கழிய மிக்கு ப்ரேமபலோபாயத்தேபுகுந்து ஸாதநப லோபகாரக் கைம்மாறின்றி க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரதிக்ருத மானத்தை யுணர்ந்து ஆத்ம தர்சநபலப்ராப்தி மரணவதியாகப் பெற்றுக் காலாஸத்தி பலகதிக்குத் துணை கூட்டின தம் பேற் றைப் பிறரறியப் பத்துத்தோறும் வெளியிடுகிருர். .... *

நான்காம் ப்ரகரணம்

219. பரபரனுய்நின்ற வளவேழ்வைப்பா மவையுளும்பர் வானவரதிபதி மயர்வறமன்னி மனம்வைக்கத் திருத்தி மறக்குமென்று நல்கி விடாதே மன்ன, அயர்ப்பிலனறுத்தேன் என் சொல்வி மறப்பனே வென்னும்படி தத்த்வஜ்ஞானவர் சுடரடியெம் பிரானை விடாது கண்டாய் நீயும் நானுமென்கிற ஸஹ்ருதயாநு பவம் ஸம்ஸாரிகளுக்குமாம்படி வீடுமினென்று த்யாஜ்யோபா தேய தோஷ குணபரித்யாக ஸமர்ப்பணக்ரமத்தை ஸாலம்பந மந்த்ரமாக வுபதேசித்து எளிதாகவவதரித்துப் பிழைகளை ஸஹித்துப் புரையறக் கலந்து அல்பஸந்துஷ்டனுய் அம்ருதமே ஔஷதமாக்கி நீர்புரையத் தன்னை நியமித்து போகத்தைஸாத் மிப்பித்து பக்திகணைகளுக்கு ஒக்கவருமவனுடைய ஸேவைக்கு எளிமையுமினிமையு முண்டு, தொழுதால் அரும்பயனுயதரும், உத்யோகத்தே வினைகளும் மாளும், அவனுரைத்த மார்க்கத்தே நின்று இருபசைமலமற வுணர்வுகொண்டு நலம்செய்வதென்று தாம் மயர்வறமதிநலமருளி பஜநத்திலே சேர்க்கிருர்முதற்பத்தில்

220. சோராத மூவா வேர்முதலாய் உலகம் படைத்தவனென்கிற சித சித்த்ரய த்ரிவித காரணமானவன் அறியாதனவறிவிக்க உள் ளம் தேறித் தூமனம் மருளிலென்னும் ஜ்ஞாநபலமான ஒளிக் கொண்ட மோக்ஷம் தேடிவாட’உலராமலாவிசேர்ந்து சிக்கனப் புகுந்து ஸம்பந்திகளும் சேர்தல் மாறினரென்ன வாழ்வித்து உபகரிக்கிற நீந்தும் கெடலில் . எம்மாவீட்டை உபயாநு குண

மாக்கினவர் ஆச்ரயணீயனுக்குப் பூர்வோக்த பரத்வத்தை ஸ்தாபிக்கிற ஸகலபலப்ரதத்வகாரணத்வ சேஷசாயித்வச்ரிய:பதித்வஸௌலப்யாதிகளைத் திண்ணனவணைவதென்று வெளியிட்டு, கள்வாதீர்த்தனென்று வசநப்ரத்யக்ஷங்களும் காட்டிப் புலனைந்தென்று ஸம்ஸார மோக்ஷஸாதந துக்காநந்தரஸம் முன்னாக விதிக்கிற அந்தர்கத குணோபாஸநத்தை மதித்துப் பெருக்கி மூழ்கியழுந்திக் கீழ்மை வலம் சூதும் செய்து இளமை கெடாமல் செய்யும் க்ஷேத்ர வாஸ ஸங்கீர்த்த நாஞ்சலிப்ரதக்ஷிணகதிசிந்தநாத்யங்கயுக்தமாக்குகிறார் இரண்டாம்பத்தில்.

221. முழுதுமாய் எங்கனு மொழிவற அருவாகி நின்று தோய்விலனும் ஸர்வவ்யாபகன் தீர்ந்தவடியார்களைத் தாளிணைக் கீழ்க் கொள்ளும் தன் படிக்கும் நீதந்தமாமாயப் புணர்வினைப் பிறப்பழுந்தி அவமருகின்றேன் வேரறவரிந்து எந்நாளெங்குவந்து தலைப்பெய்வனென்று கழித்துப் புகும் தம் காதலுக்கும் ஸத்ருசமாகக் கண்டு கொள்ளென்னு மூனமில் மோக்ஷ பலமான முடிச்சோதியி லநுபவத்தாலே நித்யவஸ்து நீடுபெற்று அவச்சேதமற்றவடிமை செய்யவேண்டும்படி ஸர்வாத்மபாவத்தைப் புகழ்ந்து சொல்லிப் பாடியேத்திப் பிதற்றியெழுந்தும் பறந்தும் துள்ளிக் குனித்துத் தடுகுட்டக்கும்பிடுநட்டமிட்டுச் சிரிக்கக் குழைந்து நையும் ப்ரீதியுகள, தம்மடியாரென்ன வுடன்கூடும் ஸாத்யம் வளர, பைகொள் பாம்புபோலே இந்த்ரியவ்ருத்திநியமமறப் பாட வந்த கவியன்றிக்கே படைத்தான் ச்லோக க்ருத்தாய், குறைமுட்டுப் பரிவிடர்துயர் துன்பமல்லல் துக்கம் தளர்வு கேடுகளின்றி அம்ருதாநந்தமக்நரானவர் செய்யதாமரைக் கண்ணன் அமரர் குல முதலென்று அஞ்சாதபடி எளிவருமிணைவனுமென்றவை பரத்வமாம்படி அவனுகும் ஸௌலப்ய காஷ்ட்டையைக் காட்டி வழியைத் தருமவன் நிற்க இழியக் கருதுவதென்னுவது? வேண்டிற்றெல்லாம்தரும், தன்னுகவே கொள்ளும், கவிசொல்லவம்மினென்று முக்தைச்வர்யத்தை முன்னிட்டு ச்வவ்ருத்தியை மாற்றி ஸ்வவ்ருத்தியிலே மூட்டுகிறார் மூன்றாம்பத்தில்.

222. ஈசனை யீச னீசன்பாலென்ன ஏர்கொள் வானத்தும் ஆயே யென்கிற வ்யாப்தி-நிறம்பெறத் தனிக்கோல் செலுத்தும் ஸர்வநியந்தா ஒழிவில் காலத்துக்குச் சேர பூர்வ போகங்களை ஓதுமாலெய்தின சாபலத்துக்குச் சேர ஸமகாலமாக்கிப் போதால் வணங்காமை தீர்த்த ப்ரணயித்வத்திலே காதல் மையலேறிய பித்தாய் தேச தூரத்துக்குக் கூவியும் கொள்ளாயென்றது தீர, கண்ட சதிரையும் ஒரு நிலமாகக் காட்ட, வீவிலின்பம் கூட்டினையென்று முக்தபோகமாநஸப்ராப்திபலமான தேவதாந்தராத்மாத்மீய லோகயாத்ரைச்வர்யாக்ஷரங்களில் வைராக்யம், உன்

னித்து உயிருடம்பினுல் கொடுவுலகம் வேட்கையெல்லாமொழிந்தே னென்னவுடையரானவர் ஒருநாயகமென்று ராஜ்யஸ்வர்காத்மாநுபவால்பாஸ்திரத்வஸாவதிகத்வாதிகளேயும், ஆடு கள்ளிறைச்சி கரும்செஞ்சோருகிற நித்யங்களாலே இளந்தெய்வத்துக்கு இழைத்தாடும் நிஹீநதையையும், பேசநின்ற தேவதாஜ்ஞாநாசக்திஸாபேக்ஷத்வாதிகளேயும் இலிங்கத்து விளம்பும் பாஹ்ய குத்ருஷ்டிமத தமோ நிஷ்டதையையும் சொல்லி, ஓடிக் கண்டீர் கண்டும் தெளியகில்லீர் அறிந்தோடுமின் ஆட்செய்வதே உறுவதாவதென்று விரக்திபூர்வகமாக ஆச்ரயணத்தை ருசிப்பிக்கிருர் நாலாம்பத்தில்.

223. ஆவாவென்று தானே தன்னடியார்க்குச் செய்யும் தொல்லருளென்று பரத்வாதிகளேயுடையவன் எவ்விடத்தா னென்னும் பாவியர்க்கும் இருகரையுமழிக்கும் க்ருபாப்ரவாஹ முடையவன் பொய் கூத்து வஞ்சக்களவு தவிர முற்றவும் தாஞய் உன்னே விட்டென்னப்பண்ணின விரக்திபலபரமாத்மராகம் பேரமர் பின்னின்று கழியமிக்கு யானேயென்ன வாய்ந்தாற்றகில்லாது நீராய் மெலிய ஊடுபுக்கு வளர விஷவ்ருக்ஷபலங்கள் கைகூடினவர் அடிமை புக்காரையும் ஆட் செய்வாரையும் காண லோக த்வீபாந்தரங்களில் நின்றும் போந்த தேவர் குழாங்களேக் கண்டு காப்பிட்டு ப்ரஹ்லாத விபீஷணர் சொற் கேளாத அரக்கரசுரர் போல்வாரைத் தடவிப் பிடித்து தேசகாலதோஷம் போக எங்குமிடங் கொண்டவர்களே மேவித் தொழுது உஜ்ஜீவியுங் கோள், நீங்கள் நிறுத்துகிறவர்களே தேவதைகளாக நிறுத்தினவனே மேவிப் பரம்புமவரோடொக்கத் தொழில் யுகதோஷ மில்லேயாமென்று விஷ்ணுபக்திபரராக்கிக் கண்ணுக்கினியன காட்டலாம் படியானுர் கண்ணிலே நோக்கிக் காணும் பக்தி ஸித்தாஞ்சநத்தை யிடுகிருர் அஞ்சாம்பத்தில்.

224. என்னேயும் யாவர்க்கும் சுரர்க்காய் அடியீர் வாழ்மினென்று கருணேயாலே *ஸர்வலோக பூதேப்ய: என்றவை கடலோசையும் கழுத்துக்கு மேலுமாகாமல் உபாயத்வம் கல்வெட்டாக்குகிற சரண்யன் அஜ்ஞாநாசக்தி யாதாத்ம்யஜ்ஞாநங்க ளளவாலன்றிக்கே அங்குற்றேன் என்னுன் புணரா யென்னும்படி மெய்யமர் பக்தி பூம பலமாகவும் அநந்யகதித்வமுடைய தமக்குப் பாதமே சரணுக்க அவையே சேமங் கொண்டு ஏக சிந்தையராய் திர்யக்குக்களேயிட்டு ஸ்வாபிப்ராயத்தை நிவேதித்து விளம்பரோஷ முபாயத்தாலேயழிய உருகாமல் வரித்ததும் நண்ணி வணங்க பலித்தவாறே ஸப்ரகாரமாக ஸக்ருத்கரணீயமென்று புராண பௌராணிகர் த்யாஜ்யாம்சமாக்கின சிதசித் ப்ராப்ய ப்ராபகா ,'ஏஸங்களேக் கைவலிந்து கைகழலக் கண்டும் எல்லாம் கிடக்க நினேயாதகன்றும் ஆளீர் மேவீருதீரென்று ததீய சேஷ

மாக்கியும் புறத்திட்டுக் காட்டியென்று ப்ரஸங்கிக்கில் முடியும் படி விட்டு, தந்தை தாயுண்ணும்சோறு மாநிதி பூவையாவையு மொன்றேயாக்கி, தளர்வேனே திரிவேனே குறுகாதோ முதல் வாவோ வென்னு மார்த்தியோடே திரிவிக்கிரமனைக் குறள் கோலப் பிரானைய் அடியை மூன்றையிரந்த வன்கள்வன் கண் முகப்பே அகல்கொள் திசை வையம் விண்ணும் தடவந்த தடந் தாம்ரைகளை இணைத் தாமரைகள் காண இமையோரும் வரும் படி சென்று சேர்ந்த உலகத் திலதத்தே கண்டு அகலகில்லே னென்று பூர்வ வாக்யமநுஸந்தித்தவர் பிணக்கறத் தொடங்கி வேதப் புனித விறுதி சொன்ன ஸாத்யோபாயச்ரவண ஸசோக ஸஜாதீயர்க்குத் தந்தனன் மற்றோர் களைகணிலம் புகுந்தே னென்று ஸ்வஸித்தோபாய நிஷ்டையை உக்த்யநுஷ்டார்நங் களாலே காட்டுகிறார் ஆறும்பத்தில்.

225. எண்ணிலாக் குணங்கள் பாலதுன்ப வேறவன் மாயாப்பல்யோகு செய்தியென்னு மாச்சர்ய சக்தி யோகத்தாலே தெளிவுற்ற வர்க்கு ஏற்றரும் வைகுந்தத்தை யருளும் ப்ராபகத்வம் புற்பா வெறும்பு பகைவனுக்கு மாக்க வல்ல ஸர்வசக்தி, பாதமகல கில்லாததம்மை அகற்றுமவற்றின் நடுவே யிருத்தக் கண்டு நலி வான் சுமடுதந்தாய் ஓவென்று ஸாதனபலமான ஆக்ரோசத் தோடே பழியிட்டுக் கங்குலும் பகலும் அடைவற்ற ஆர்த்தியைக் கோயில் திருவாசலிலே முறைகெட்ட கேள்வியாக்கித் தேற்ற வொண்ணாதபடி தோற்று ஒன்றி நிற்சுப் பண்ணின பலாதாநம் மற்றும் கற்பாரிழவிலே சுவறிப் பழைய தனிமைக்கூப்பீடு தலை யெடுத்துச் சூழவும் பகைமுகம் செய்ய எடுப்பும் சாய்ப்புமான க்லேசம் நடக்க உபாயாதிகாரதோஷமொழிய மாயங்கள் செய்து வைத்த வைசித்திரியைக் கேட்க ஐச்சமாக விருத்தி உறக்கொண்ட ஸ்வபர ப்ரயோஜநத்தை யருளிச் செய்ய என் சொல்லி எந்நாள் பார் விண்ணீர் இறப்பெதிர் எதுவுமென்கிற உபகாரஸ்ம்ருதியோடே தன் சரிதை கேள்வியாகாமல் இன்பம் பயக்கவிருந்த நிலத்தேவர் குழுவிலே பாட்டுக் கேட்பிப்பதாக கானகோஷ்டியையும் தேவபிரானறிய மறந்தவர் சரமோபாய பரராஞர்க்கு நீணகரமது துணித்தான் சரணன்றி மற்றொன் றிலம் உள்ளித் தொழுமின் என்று ப்ராப்யஸாதநாவதியை ப்ரீதியாலே ப்ரகாசிப்பிக்கிறார் ஏழாம்பத்தில்.

226. தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும்தீர, தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதாபலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகாதா

நம்போலே ஆரத்தழுவி அறவிலே செய்த ஆத்ம லாபத்தாலே அதீவவிளங்கிப் பணைத்து ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளு மாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து. தித்திக்கவுள்ளே உறைந்து கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷபோகமாக்கினவன் மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட தேஹாதிகளில்பரமாய் நின்றுநினைக்கில் லக்ஷ்மீதுல்யமாய அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ரஸ்வரூபத்தையநுஸந்தித்தவர் ஸ்வஸாதநஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைகபரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.

227. எண்டிசையும் அகல்ஞாலம் எங்கு மளிக்கின்ற ஆலின்மேலென்னும்படி நித்யபோகபாத லீலோபகரணத்தின் லயாதிகளைப் போக்குமாபத்ஸகன் ஆருயிரென்னப்படுத்தின ஆத்மதர்சநபலாநுபவ பரம்பரையைக் கூவுதல் வருதலென்று முடுகவிட்டு ஏகமெண்ணிக் காணக்கருதி எழ நண்ணி நினைதொறுமுருகியலற்றிக் கவையில் மனமின்றிப் பதினாலாண்டு பத்துமாஸமொருபகல் பொறுத்தவர்கள் ஒருமாஸ தின ஸந்த்யையில் படுமது க்ஷணத்திலேயாக இரங்குகிற த்வரைக் கீடாக இனிப்பத்திலொன்று தசமதசையிலே பேறென்று நாட்கடலாகத் தம்பிக் கிட்டதாகாமல் நாளைவதுவைபோலே நாளிடப் பெற்றவர் இம்மடவுலகர் கண்டதோடு பட்ட அபாந்தவாரக்ஷகாபோக்யாஸூகாநுபாய ப்ரதிஸம்பந்தியைக் காட்டி மற்றொன்று கண்ணனல்லாலென்கிற வைகல் வாழ்தலான ஸித்தோபாயம், அதில் துர்பல புத்திகளுக்கு மாலை நண்ணி காலைமாலை விண்டு தேனைவாடா மலரிட்டு அன்பராம் ஸாங்கபக்தி, அதில் அசக்தர்க்குத் தாளடையும் ப்ரபத்தி, அதில் அசக்தர்க்கு உச்சாரண மாத்ரம், ஸர்வோபாய சூந்யர்க்கு இப்பத்தும் பாடியிடும் தெண்டனென்று கீதாசார்யனைப் போலே அதிகாராநுகுணம் நெறியெல்லா முரைக்கிறார் ஒன்பதாம்பத்தில்.

228. சுரிகுழல் அஞ்சனப் புனல்மைந்நின்ற பொல்லாப்புனக் காயாவென்னும் ஆபத்திற் கொள்ளும் காமரூப கந்தரூபத்தாலே ப்ரபந்நார்த்திஹரனானவன் அருள்பெறும்போதணுகவிட்டதுக்குப் புலமான வானேறும் கதிக்கு அண்ட மூவுலகும் முன்னோடிக் கால் விழுந்திடத்தே நிழல் தடங்களாக்கி அமுதமளித்த தயரதன் பெற்ற கோவலனுகையாலே வேடன் வேடுவிச்சி பக்ஷி குரங்கு சராசரம் இடைச்சி இடையர் தயிர்த்தாழி கூனி மாலாகாரர் பிணவிருந்து வேண்டடிசிலிட்டவர் அவன் மகனவன்

தம்பி ஆனை அரவம் மறையாளன் பெற்ற மைந்தனுகிற பதி னெட்டு நாடன் பெருங்கூட்டம் நடத்து மாத்தனை வழித்துணை யாக்கி அறியச் சொன்ன ஸுப்ரபாதத்தே துணைபிரியாமல் போக் கொழித்து மீள்கின்றதில்லையென்று நிச்சித்திருந்தவர் ஸஞ்சிதம் காட்டும் தசையானவாறே முந்துற்ற நெஞ்சுக்குப் பணி மறவாது மருளொழி நகு கைவிடேலென்று க்ருத்யாக்ருத் யங்களை விதித்து நெஞ்சுபோல்வாரைத் தொண்டீரென்ற ழைத்து, வலம் செய்து எண்ணுமின் பேசுமின் கேண்மின் காண் மின் நடமின் புகுதுமென்று கர்த்தவ்யம் ஸ்மர்த்தவ்யம் வக்தவ் யம் ச்ரோதவ்யம் த்ரஷ்டவ்யம் கந்தவ்யம் வஸ்தவ்யமெல்லாம் வெளியிட்டுப் பிணக்கறவைச் சார்வாக நிகமித்து எண்பெருக்கி லெண்ணும் திருநாமத்தின் சப்தார்த்தங்களைச்சுருக்கி மாதவ னென்று த்வயமாக்கிக் கரணத்ரயப்ரயோகவ்ருத்தி ஸம்ஸாரி களுக்குக் கையோலை செய்து கொடுத்துச் செஞ்சொற்கவிகளுக் குக் கள்ள வழி காவலிட்டு மனம் திருத்தி வீடு திருத்தப்போய் நாடு திருந்தின வாறே வந்து விண்ணுலகம் தரவிரைந்து அத்தை மறந்து குடிகொண்டு தாம் புறப்பட்ட வாக்கையிலே புக்குத் தானநகர்களை அதிலேவகுத்துக் குரவை துவரைகளில் வடிவு கொண்ட சபலனுக்கு தேஹதோஷ மறிவித்து மாயையை மடித்து வானேதரக் கருதிக் கருத்தின்கண் பெரியனுனவனை இன்று அஹேதுகமாக ஆதரித்த நீ அநாத்யநாதர ஹேது சொல் லென்று மடியைப் பிடிக்க, "இந்த்ரியகிங்கரராய்க் குழிதூர்த்துச் சுவைத்தகன்றீர் என்னில், அவை யாவரையும் அகற்ற நீவைத் தவை யென்பர்; அது தேஹயோகத்தாலே யென்னில், அது துயரமே உற்ற விருவினை உன் கோவமுமருளுமென்பர்; ஈவிலாத மதியிலே னென்னு மும்மதன்றே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்க ளென்னில். ஆங்காரமாய்ப் புக்குச் செய்கைப் பயனுண்பேனும் கருமமும் கருமபலனுமாகிய நீ கர்த்தா போக்தாவென்பர்; யானே எஞ்ஞான்று மென்றத்தாலேயென்னில்; அயர்ப்பாய்ச் சமயமதி கொடுத்து உள்ளம் பேதம் செய்கை உன் தொழிலென் பர்; ஜீவப்ரக்ருதிசைதந்யம் நீங்கும் வ்ரத ஹேது: அகமேனி யிலழுக்கறுக்கை அபிமாநிக்ருத்யம்; தான் நல்கும் பந்தம் நிரு பாதிகம். ஸௌஹார்தம் எஞ்ஞான்றும் நிற்கும்; பிணக்கிப் பேதியாத ஜ்ஞாநாதி வைகல்யமில்லை; ஏக மூர்த்தியில் அல்லல் மாய்த்த யத்நபலித்வங்கள் நம்மது; நாம் தனி நின்ற ஸ்வதந்த்ர ரென்று அவ்வே அறிந்தனமே யென்னும் ஸர்வஜ்ஞரிவர், நெறி காட்டி அருகும் சுவடும் போலே இதுவும் நிருத்தரமென்று கவிழ்ந்து நிற்க, அமந்த்ரஜ்ஞோத்ஸவ கோஷம் போலே ஏறப் பெறுகிற எழுச்சியை ஸூசிப்பிக்கிற மேகஸமூத்ர பேரீகீத காஹளசங்காசீஸ்ஸ்துதி கோலாஹலம் செவிப்பட்டவாறே

ஸாக்ஷாத்கரித்த பரப்ராப்திக்குத் தலைமிசையாய் வந்த தாள் களைப் பூண்டு போகாமல் தடுத்துத் திருவாணையிட்டுக் கூசம் செய்யாத செய்திப் பிழை, பற்றுக்கொம்பற்ற கதிகேடு, போர விட்ட பெரும்பழி, புறம்போனால் வருமிழவு, உண்டிட்ட மூற் றீம்பு, அன்புவளர்ந்த அடியுரம்; உயிருறவு முதலளவு துரக்கை களாலே பெறுவாணை அல்லவாக்கின பேரவா குளப்படியாம்படி கடல் போன்ற ஆதரத்தோடே சூழ்ந்து தாபங்களை ஹரித்தமை யை வெளியிடுகிறார் பத்தாம்பத்தில்.

229. உருமையோடே உற்றேனுக்காதொழிந்தது நாடுதிருந்த நச்சுப் பொய்கையாகாமைக்கு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்ட வேர்சூடுவார் மண்பற்றுப்போலேயென்னுமவற்றிலும் இனி யினியென்று இரு பதின்கால் கூப்பிடும் ஆர்த்த்யதிகார பூர்த்திக்கென்னுமது முக்க்யம்.

230. சுமலக்கண்ணனென்று தொடங்கிக் கண்ணுள் நின்றிறுதி கண் டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணுலேயாய் காண்பானவாவுதல் அதிலிரட்டியாகையாலே கண்டுகளிப்ப வளவும் பரஜ்ஞாநகர்ப்ப பரபக்தி.

231. இருந்தமை யென்றது பூர்ண ப்ரஜ்ஞாநம்.

232. முடிந்த அவாவென்றது பரமபக்தி.

233. இவை ஜ்ஞாநதர்சநப்ராப்த்யவஸ்த்தைகள்.

234. அவித்யாநிவர்த்தக ஜ்ஞாந பூர்த்திப்ரத பகவத்ப்ரஸாதாத் மோக்ஷலாபமென்கை மயர்வற வீடுபெற்றவென்ற ப்ரபந்தை கார்த்த்யம். .... *

அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர்திருவடிகளே சரணம்.

தந்தருளவேணும் தவத்தோர் தவப்பயனாய்
வந்த முடும்பை மணவாளா—சிந்தையினால்
நீயுரைத்த மாறன் நினைவின் பொருளனைத்தென்
வாயுரைத்து வாழும் வகை.

ஆசார்யஹ்ருதயம் முற்றிற்று.
